

Arrest

nr. 83 318 van 20 juni 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 en 7 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. KALENGA NGALA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, van Yezedi-origine te zijn en afkomstig te zijn uit Zaytoun (Centraal-Irak).

U zou Irak een eerste maal zijn ontvlucht in november 2007. U zou naar Griekenland zijn gereisd. In Griekenland zou u zijn opgepakt en zou u gedurende een drietal maanden in de gevangenis

hebben gezeten. Nadat u werd vrijgelaten zou u zijn doorgereisd naar Duitsland, waar u op 3 juni 2008 een asielaanvraag indiende. Daar uw vingerafdrukken reeds werden genomen in Griekenland, werd u op 24 oktober 2008 teruggestuurd naar Griekenland. U besloot op 30 maart 2009 vrijwillig terug te keren naar Irak. Bij uw asielaanvraag in Duitsland zou u de algemene situatie voor Yezedi in Irak hebben aangehaald als vluchtaanleiding.

U zou bij uw aankomst in Irak zijn doorgereisd naar uw dorp Zaytoun. U besloot vervolgens een winkel te openen in leger- en politie-uniformen in Sinjar. U verklaart op 25 februari 2010 een dreigbrief te hebben ontvangen van de terreurorganisatie 'Ansar Al-Sunna' omwille van uw zaak in uniformen. U besloot daarom op 5 maart 2010 opnieuw Irak te verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute kwam u op 24 maart 2010 aan in België. Dezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw militaire kaart, een tweede kaart die de militaire kaart aanvult, een dreigbrief, een foto, een bestelling van uniformen, een bewijs van overlijden van uw vader, uw rapport, een bewijs van voedselhulp aan uw familie, een bewijs van gezinssamenstelling, de identiteitskaart van uw vader, een kaart van woonst op naam van uw moeder, uw internationaal paspoort, een document in het Grieks, een boarding ticket en een medisch attest.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. U bracht immers onvoldoende elementen aan die uw bewering ondersteunen te worden gevisieerd door een terreurorganisatie en bijgevolg duiden op een persoonlijke vrees.

U verklaarde Irak een tweede maal te zijn ontvlucht omwille van één dreigbrief die u zou hebben ontvangen (CGVS, pg.8). Dient echter te worden opgemerkt dat u opmerkelijk genoeg tijdens het gehoor door de 'protection officer' van het CGVS op de hoogte diende te worden gesteld van de exacte inhoud van deze dreigbrief. U verklaarde immers dat er in de dreigbrief stond dat u werkte voor het leger en daarom als een verrader werd beschouwd en zij uw winkel zouden laten ontploffen. U ging verder door te stellen dat zij u daarom een gepaste straf zouden geven (CGVS, pg.10). Blijkt uit de vertaling van het document dat het om een waarschuwing gaat en dat u werd aangemaand te stoppen met uw werk, een toch wel belangrijk nuanceverschil (CGVS, p. 10). Toen u er werd op gewezen dat de inhoud van deze dreigbrief niet geheel compatibel is met de inhoud die u weergeeft, stelt u dat u wel Arabisch kent, maar dat het een moeilijk te begrijpen tekst is (CGVS, pg.10). Verwonderlijk genoeg zou u echter niemand hebben gevraagd deze brief voor u te verduidelijken (CGVS, pg.10). Meer nog, zelfs al begreep u niet goed wat de brief inhield, besloot u toch, enkel op basis van deze brief, de ingrijpende beslissing te nemen Irak te verlaten en daarmee uw vertrouwde omgeving een tweede maal achter te laten. U stelt immers dat u wist dat het een dreigbrief was en omdat uw moeder u had aangeraden het land te verlaten, zou u haar raad hebben opgevolgd (CGVS, pg.10). Had u evenwel de moeite genomen om zich op de hoogte te laten stellen van de exacte inhoud van deze brief, zou u hebben geweten dat het enkel een waarschuwing betrof van deze terreurorganisatie.

De auteur(s) van de dreigbrief zou(den) u hebben aangemaand uw zaak te sluiten. Pas indien u niet aan deze eisen zou voldoen, zou u de gevolgen hiervan dragen (CGVS, pg.10). Eventueel had u kunnen overwegen om de zaak - al dan niet tijdelijk - te sluiten en na te gaan of dit een oplossing kon bieden voor uw probleem. Immers door uw land te verlaten kon u ook niet anders dan uw zaak sluiten maar diende u tegelijkertijd wel uw vertrouwde omgeving en familie achter te laten (CGVS, p. 9). Dit alles komt bijzonder onlogisch over. Bovendien moet worden opgemerkt dat aan de authenticiteit van de dreigbrief kan getwijfeld worden. Het gaat in casu immers om een eenvoudig getypt stuk, zonder enige officiële hoofding, noch datering noch signatuur en kan aldus door éénieder, eender waar en wanneer, zijn opgemaakt.

Vervolgens dient te worden aangestipt dat u geen enkele indicatie heeft dat u na ontvangst van deze dreigbrief nog wordt gevisieerd met het oog op vervolging. Er deden zich immers gedurende de acht dagen dat u nog bij u thuis in Irak verbleef als na uw vertrek uit Irak geen nieuwe feiten meer voor (CGVS, pg.9). Uw opmerking als zouden enkele personen hebben gevraagd naar u bij u thuis om enkele uniformen te kopen (CGVS, pg.9), kan bezwaarlijk worden gezien als een aanwijzing dat u wordt gezocht. U geeft immers aan dat het algemeen bekend was dat men bij u legeruniformen kon kopen (CGVS, pg.9). Het is dan ook niet vreemd dat bepaalde personen zich hierover bij u zouden informeren, zeker op een moment dat uw zaak plots gesloten blijkt te zijn. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat dit een éénmalig feit was, daar zich hierna geen enkele onregelmatigheid of iets verdachts nog heeft voorgedaan.

Dient ook te worden aangestipt dat u uw zelfverklaarde vrees voor vervolging volledig baseert op uw beroepsbezigheden, en niet op uw religieuze achtergrond. U haalt ook geen elementen aan waaruit

zou blijken dat u in de periode dat u na uw terugkeer uit Griekenland in Zaytoun verbleef, nl. van einde maart 2009 tot einde maart 2010 (bijna een volledig jaar), problemen heeft gekend omwille van het feit dat u Yezedi bent. Het loutere gegeven dat u een Yezedi bent is onvoldoende om bij voorbaat gewag te maken van een persoonlijke én gegronde vrees voor vervolging.

Bovenstaande opmerkingen doen het CGVS besluiten dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend, aangezien u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De documenten die u verder nog ter staving van uw asielrelaas voorlegt (namelijk: uw identiteitskaart, uw militaire kaart, een andere kaart die de militaire kaart aanvult, een foto, een bestelling van uniformen, een bewijs van overlijden van uw vader, uw rapport, een bewijs van voedselhulp aan uw familie, een bewijs van gezinssamenstelling, de identiteitskaart van uw vader, een kaart van woonst op naam van uw moeder, uw internationaal paspoort, een document in het Grieks, een boarding ticket en een medisch attest) tonen uw identiteit, afkomst, beroepsbezigheid en terugkeer vanuit Griekenland naar Irak aan. Deze elementen staan hier niet ter discussie staan.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoek" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

Tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) inzake K. K. H., met referte 1013128, werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 24 februari 2012, ingediend door advocaat A. HENDRICKX en gekend bij de Raad onder dossiernummer 90 215. Bij verzoekschrift van 7 maart 2012, ingediend door advocaat C. KALENGA NGALA en gekend bij de Raad onder dossiernummer 91 822, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing. Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp. Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers 90 215 en 91 822 samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de samenlezing van de verzoekschriften blijkt dat verzoeker de schending inroept van de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (verder: Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het beginsel van onpartijdigheid en machtsoverschrijding en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft informatie weer over de Yezedi. Hij stelt dat de intimidatie die naar hem werd opgestuurd, de verwijzing naar het fatale lot van andere winkeliers en het document tot staving van zijn asielrelaas moeten aanzien worden als serieuze aanwijzingen van de gegrondheid van zijn relaas.

Hij is niet akkoord met de motivering van het CGVS waarin wordt gesteld dat de dreigbrief enkel een waarschuwing was en geen bedreiging en dat verzoeker kon overwegen om zijn zaak te sluiten en hierdoor na te gaan of dit een oplossing was. Hij reageert hier enerzijds op door enkele vertaalde passages van de brief weer te geven en daaruit af te leiden dat de brief moet gelezen worden als een levensbedreiging. Hij herhaalt ook zijn verklaring waarin hij stelde dat *“de naam van een verrader op de lijst van een terreurorganisatie staat”*, waardoor het onmogelijk is voor hem om in Irak te blijven wonen. Deze brief moet gezien worden in het licht van de algemene context van discriminatie en vervolgingen van de Yezedi in Irak, waardoor de brief als een levensbedreiging kan worden gezien. Anderzijds stelt hij dat het om een waarschuwing gaat, maar dan van een terreurorganisatie en dat men geen enkel risico kan nemen omdat men te maken heeft met een terreurorganisatie die tot alles in staat is. Verzoeker meent ook dat de stelling van het CGVS dat verzoeker eerst zijn zaak had moeten stopzetten, volkomen irrelevant is *“in de evaluatie van de ernst van de in casu daden van vervolging waarvan de verzoeker slachtoffer was”*. Hij betreurt het ook dat hij zijn familie en vertrouwde omgeving heeft moeten achterlaten, maar benadrukt dat hij geen andere uitweg zag dan het land te verlaten. Deze beslissing had hij weloverwogen genomen, aangezien hij door eerdere ervaring wist hoe het was om het land te verlaten. De motivering is niet adequaat.

Verzoeker verwijt het CGVS ten onrechte te stellen dat hij zijn vrees voor vervolging niet heeft verbonden aan het behoren tot de religieuze minderheid Yezedi. Verzoeker had namelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk aangegeven Irak in 2009 ontvlucht te zijn omwille van het behoren tot de religieuze minderheid Yezedi die in Irak door Arabieren werden vervolgd. Hij citeert een passage uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 mei 2010 dat handelt over de rol van het interview dat werd afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken in de verdere procedure. Verzoeker concludeert dat het administratief dossier niet in zijn geheel gelezen werd en er dus geen rekening werd

gehouden met alle relevante gegevens en inlichtingen in het administratief dossier. Verzoeker wijst op het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en stelt dat hij tijdens zijn gehoor heeft aangegeven dat zijn eerste asielaanvraag in Duitsland in 2007 gebaseerd was op het behoren tot de religieuze minderheid Yezedi. Bovendien, zo stelt verzoeker, was het aan de Protection Officer om hierover meer vragen te stellen, aangezien verzoeker uitdrukkelijk had gevraagd om concrete vragen te stellen waarop hij zou antwoorden. De motivering is hierdoor niet volledig, niet adequaat en schendt het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De hiaten en onwaarschijnlijkheden die ter sprake komen in de bestreden beslissing zijn volgens verzoeker te wijten aan de door de Protection Officer gebruikte methodologie om verzoeker te ondervragen. Verzoeker had immers uitdrukkelijk gevraagd om concrete vragen te stellen omdat hij laaggeschoold is en omwille van zijn angst voor de autoriteiten van zijn land van herkomst en in het land van zijn eerste asielaanvraag, daar hij in Griekenland gedurende drie maanden aangehouden werd. De Protection Officer heeft geen vragen gesteld over de link met de religieuze minderheid Yezedi. Er moet rekening worden gehouden met de richtlijn 198 van de Procedureguides van de UNHCR. Verzoeker is van mening dat dit onderdeel de partijdigheid van de bestreden beslissing aantoonst.

De motivering dat hij na het ontvangen van de dreigbrief had kunnen overwegen om zijn zaak te sluiten en hierdoor had kunnen nagaan of dit een oplossing is voor zijn problemen, maakt volgens verzoeker een schending uit van het beginsel van behoorlijk bestuur en heeft het CGVS volgens hem hun macht overschreden. Het CGVS hield met deze redenering geen rekening met de specifieke situatie van de Yezedi in Irak, zoals de discriminatie- en vervolgingsdaden die in Irak tegen de Yezedi minderheidsgroepen worden gepleegd.

3.2.1. Verzoekende partij toont niet aan welk *“beginsel van behoorlijk bestuur”* hij benevens de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, het beginsel van onpartijdigheid en machtsoverschrijding geschonden acht. De schending kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

3.2.2. Artikel 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is: 1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit; 2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van buitengrenzen, die België bindt. (...)”*. Verzoeker beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

3.2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn land verliet omwille van een dreigbrief die hij heeft ontvangen. Vooreerst wordt er opgemerkt dat de inhoud van deze brief niet overeenstemt met de verklaringen die verzoeker had afgelegd in verband met de dreigbrief. Verzoeker verklaarde immers dat in deze brief stond dat hij voor het leger werkte en daarom als verrader werd aanzien en zijn winkel zou worden opgeblazen (gehoorverslag CGVS 14/07/2011, p. 10). De brief blijkt echter enkel een aanmaning te zijn voor verzoeker om te stoppen met zijn werk (gehoorverslag CGVS 14/07/2011, p. 10). De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker de inhoud van deze brief niet kende, doch wel op basis van deze brief de ingrijpende beslissing nam om zijn land te verlaten. Verzoekers geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen asielmotieven komt derhalve in het gedrang.

In de brief wordt inderdaad gesteld dat verzoeker gedood zou worden indien hij zijn winkel niet zou sluiten. Hieromtrent kan worden opgemerkt dat verzoeker geen andere oplossing zocht nadat hij de brief had ontvangen. Hij nam op basis van één enkele brief de beslissing het land te verlaten. Verzoeker heeft de hulp van de autoriteiten niet ingeschakeld en geeft als reden *“De politie kan zichzelf niet beschermen. De politie komt steeds op straat met bedekt gezicht.”* (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14/07/2011, p. 12)

Tenslotte betreft de dreigbrief een eenvoudig getypt stuk, zonder enige officiële hoofding, noch datering noch signatuur. Deze brief kan met andere woorden door eenieder, eender waar en wanneer zijn opgemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn zelfverklaarde vrees voor vervolging baseert op zijn beroepsbezigheden en niet op zijn religieuze achtergrond. Hij maakte, in tegenstelling tot hetgeen hij beweert, nergens melding van persoonlijke problemen of een vrees voor vervolging omwille van zijn Yezedi religie.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk een vrees uitte omwille van het behoren tot de religieuze minderheid. Dienaangaande kan worden opgemerkt dat verzoeker op de vraag *“Wat vreest u bij uw terugkeer in uw land van herkomst?”* antwoordde dat hij vreest gedood te worden door terroristen. Toen hem meer details werden gevraagd, vermeldde hij dat de dreigbrief en de angst die daarmee gepaard ging de directe aanleiding vormden om het land te verlaten (stuk 8, Vragenlijst, vragen 4 en 5). Bijgevolg kan verzoekers stelling dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de vragenlijst die werd afgenomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dus geen rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens, niet worden aangenomen. Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker dat zijn vrees voor zijn vervolging gebaseerd is op zijn beroepsbezigheden (gehoorverslag CGVS 14/07/2011, p. 8).

Waar verzoeker aan het CGVS verwijt niet genoeg gerichte vragen gesteld te hebben dient te worden opgemerkt dat van de asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Het feit dat er hem niet naar werd gevraagd biedt geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van bepaalde gegevens. Verzoeker stelt verder dat hij zelf aangaf tijdens het gehoor dat de Protection Officer gerichte vragen moet stellen. De Raad stelt echter vast dat de Protection Officer hierop antwoordde dat verzoeker eerst zelf moet uiteenzetten wat het probleem was (gehoorverslag CGVS 14/07/2011, p. 8).

Ten overvloede wordt vastgesteld dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt dat het aanhangen van de Yezedi religie op zich aanleiding geeft tot vluchtelingenrechtelijke vervolging.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt niet dienstig weerlegd zodat ze door de Raad tot zijne wordt gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3.1. Verzoeker is van oordeel dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hij is afkomstig van Zaytoun waar het gewapend geweld burgerslachtoffers maakt. Verzoeker stelt dat hij zijn afkomst bewezen heeft met stukken. Hij meent dat het CGVS zelf aangeeft dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak problematisch is en dat er zware aanslagen plaatsvinden. Hij leidt uit de bestreden beslissing af dat het CGVS erkent dat het geweld aanhoudt tegenover risicogroepen, waaronder religieuze minderheden. Tenslotte is hij van mening dat het CGVS een standaardmotivering gebruikt in verband met de veiligheidssituatie in Centraal-Irak.

Waar verzoeker verwijst naar de zinsnede in de bestreden beslissing "*Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden*", blijkt uit de informatie van het CGVS, zoals voorhanden in het dossier, inderdaad dat het geweld doelgericht van aard is en bepaalde beroepsgroepen en minderheden viseert. Uit de door verweerder gehanteerde informatie (de SRB "*Irak: De veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Ninewa/Kirkook*" van 5 januari 2012) blijkt echter dat bij doelgerichte aanvallen christenen het meest worden gevisieerd en dat andere minderheden voornamelijk worden geconfronteerd met discriminatie en misbruiken door de Koerdische autoriteiten (zie SRB, p. 12-13, p. 17-18). De handelwijze van de Koerdische autoriteiten is echter niet afdoende om te spreken van een reëel risico op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a); 48/4, §2, b) en 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij Yezidi is, dient te worden opgemerkt dat hij geen informatie aanbrengt om deze stelling te onderbouwen.

Er dienen ook diverse objectieve elementen in ogenschouw worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren, zoals daar zijn het aantal burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen en dies meer. De omstandige en specifieke informatie waarop de bestreden beslissing gestoeld werd heeft voornoemde aspecten in rekening gebracht. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dat dit geen situatie van "open combat" is en dat de algemene veiligheidssituatie reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd is. Het terroristisch geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

3.3.3. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.3.4. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn door machtsoverschrijding kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS